

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2019 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Angelika Sykut

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2019 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. W.**

przeciwko (...) **w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.617 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) złotych i 54 (pięćdziesiąt cztery) grosze z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot i dat:

- 350 złotych od dnia 20 stycznia 2018 roku;

- 3.267,54 złotych od dnia 10 sierpnia 2018 roku;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.375 (jeden tysiąc trzysta siedemdziesiąt pięć) złotych i 20 (dwadzieścia) groszy tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. zwraca powodowi od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 541 (pięćset czterdzieści jeden) złotych i 80 (osiemdziesiąt) groszy tytułem nadpłaconej zaliczki;

IV. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 181 (sto osiemdziesiąt jeden) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów postępowania.

Sygnatura akt: XI GC 617/18

Sprawa rozpoznana w postępowaniu zwykłym.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 stycznia 2018 roku J. W. wniósł przeciwko (...) w W. o zapłatę kwoty 2.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot wyszczególnionych w pozwie oraz o zapłatę kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu J. W. wskazał, iż dnia 4 lipca 2018 roku doszło do zdarzenia drogowego w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki V. (...) nr rej. (...) należący do G. W.. Sprawca zdarzenia objęty był ochroną ubezpieczeniową na podstawie ważnej polisy od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartej z (...) w W.. Poszkodowany dokonał zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi sprawcy, który przyjął na siebie odpowiedzialność co do zasady, wszczął postępowanie likwidacyjne w którym ustalił wysokość szkody na kwotę 3.203,54 złotych.

Poszkodowany kwestionując wysokość odszkodowania zwrócił się do J. W. o pomoc w odzyskaniu należnego odszkodowania. Poszkodowany zbył na rzecz J. W. wierzytelność przysługująca mu w stosunku do (...) w W. z tytułu szkody.

Powód kwestionując stanowisko ubezpieczyciela sprawcy szkody zwrócił się do niezależnego rzeczoznawcy, celem sporządzenia kalkulacji naprawy uszkodzonego pojazdu. W sporządzonej kalkulacji, ustalono koszt naprawy pojazdu poszkodowanego na kwotę 6.663,70 złotych przy czym powód poniósł koszt sporządzenia kalkulacji w kwocie 350 zł. Powód wezwał ubezpieczyciela sprawcy szkody do zapłaty kwoty odszkodowania stanowiącej różnicę pomiędzy kosztem naprawy wskazanym w kalkulacji naprawy sporządzonej przez rzeczoznawcę pomniejszonym o kwotę dotychczas przyznanego odszkodowania powiększoną o kwotę 350 zł tytułem sporządzenia kalkulacji.

W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty ubezpieczyciel sprawcy odmówił wypłaty dalszego odszkodowania.

Nakazem zapłaty z dnia 19 lutego 2019 roku (karta 33v) sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W przepisany terminie (...) w W. wniósł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany podniósł zarzut braku legitymacji czynnej powoda. Ponadto pozwany zakwestionował uzyskaną przez powoda kalkulację naprawy wskazując, iż koszt naprawy uszkodzonego pojazdu został zawyżony, nadto w ocenie pozwanego ewentualne ustalenie wysokości dochodzonego odszkodowania powinno nastąpić przez przyzmat faktycznie wykonanej naprawy pojazdu poszkodowanego lub jego zbycia. Finalnie pozwany zakwestionował zasadność obciążenia go kosztami sporządzenia prywatnej kalkulacji.

Po wydaniu opinii przez biegłego powód rozszerzył powództwo o kwotę 1.617,54 złotych dochodząc łącznie kwoty 3.617,54 złotych (w tym 350 złotych tytułem kosztów kalkulacji).

Pozwany wniósł o oddalenie rozszerzonego powództwa.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 lipca 2018 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki V. (...) nr rej. (...) należący do G. W.. Sprawca szkody posiadał ważną polisę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą z (...) w W..

Poszkodowany dokonał zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi sprawcy, który wszczął postępowanie likwidacyjne, w którym przyjął na siebie odpowiedzialność co do zasady ustalając wysokość szkody na kwotę 3.203,54, którą wypłacił poszkodowanemu.

Niesporne, a ponadto dowód:

- pismo, karta 25-26;
- dokumenty w aktach szkodowych, karta 63;

Poszkodowany kwestionując wysokość przyznanego odszkodowania zwrócił się do powoda J. W. o pomoc w dochodzeniu odszkodowania. Rzeczoznawca P. O. wykonał na zlecenie poszkodowanego kalkulację naprawy pojazdu A., w której ustalił koszt naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 6.663,70 złotych. Koszt ekspertyzy wyniósł 350 złotych.

Dowód:

- kalkulacja naprawy, karta 13-19;

- faktura, karta 24;

W dniu 12 października 2018 roku poszkodowany zawarł z powodem J. W. umowę cesji wierzytelności na podstawie której przelał na powoda wierzytelność przysługującą mu w stosunku do (...) w W., z tytułu opisywanej szkody. Umowa miała charakter odpłatny. Tytułem sprzedaży wierzytelności poszkodowany otrzymał cesjonariusza (nabywcy wierzytelności) pewną kwotę.

Dowód:

- umowa cesji wierzytelności k. 27-29

W dniu 12 października 2018 roku, przed z P. O. wystawił na rzecz powoda fakturę VAT nr (...) na kwotę 350 zł brutto tytułem sporządzenia kalkulacji naprawy pojazdu V. (...) nr rej. (...).

Dowód:

- faktura VAT, karta 22;

Powód wzywał pozwanego do zapłaty.

Niesporne.

Przed szkodą pojazd był w dobrej kondycji. Poszkodowany naprawiał samochód po szkodzie i sprzedał pojazd. Samochód został przywrócony do stanu sprzed zdarzenia.

Dowód:

- zeznania świadka G. W., karta 75 płyta CD.

Hipotetyczny koszt naprawy pojazdu marki V. (...) nr rej. (...) wynosi 6.471,08 złotych. Przy wyliczeniu tych kosztów zastosowano przyjęcie części alternatywnych w przypadku gdy istniały na rynku, w pozostałym przypadku użyto do rozliczenia koszty części oryginalnych. Koszt ten uwzględnia potrącenie wartości zderzaka tylnego. Przed zdarzeniem koszt pojazdu wynosił 30.600 złotych, naprawa była opłacalna. Koszt naprawy przy użyciu części wyłącznie nowych oryginalnych wynosiłby 7.052,57 złotych. Koszt naprawy przy użyciu części alternatywnych bez potrącenia wartości zderzaka to 6.842,51 złotych.

W pojeździe wykryto wcześniejsze naprawy. Uszkodzenia dotyczyły elementów poszycia, szkieletu (pokrywa silnika, błotnik przedni lewy, wzmocnienie czołowe).

Do wykonania naprawy w sposób prawidłowy celowe jest zastosowanie części zamiennych posiadających akceptację producenta pojazdu a zatem oryginalnych ponieważ takie części dają gwarancję zgodności ich cech i własności z wymogami przewidzianymi przez producenta samochodu. Użycie takich części nie powoduje zwiększenia wartości pojazdu, naprawa odtwarza stan pojazdu sprzed zdarzenia. Użycie części alternatywnych z zasady nie przywraca stanu pojazdu sprzed szkody z uwagi na niejednokrotnie niedopasowanie tych części. Taki stan rzeczy wydłuża niekiedy naprawę, wymaga podjęcia dodatkowych czynności celem dopasowania tych części do pojazdu. Części te różnią się od oryginalnych kształtem, dokładnością wykonania, technologią produkcji.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego, karta 83-103;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w całości.

Podstawę prawą żądania pozwu stanowi norma zawarta w art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którą przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2). Zgodnie z normą zawartą w art. 822 § 4 k.c., uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Odpowiedzialność pozwanej wynika również z ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Norma zawarta w art. 35 ustawy stanowi, iż ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Obowiązek odszkodowawczy ubezpieczyciela wobec poszkodowanego obejmuje szkody na osobie oraz szkody w mieniu (art. 34 ust. 1 powołanej ustawy).

Odpowiedzialność ubezpieczyciela pokrywa się z odpowiedzialnością sprawcy szkody. Zgodnie z art. 436 § 2 k.c., w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody ich posiadacze mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód na zasadach ogólnych. Oznacza to, że odpowiedzialność za skutki takiego zdarzenia oparta jest na zasadzie winy (art. 415 k.c.). Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ubezpieczeniem tym jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 cyt. ustawy). Z kolei zgodnie z art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż pojazd sprawcy wypadku, w którym doszło do uszkodzenia pojazdu, ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Pozwany kwestionował legitymację czynną powoda, który przedłożył umowę cesji wierzytelności.

Powodowi przysługiwała legitymacja czynna do dochodzenia roszczeń na własną rzecz, która wynika z przedłożonej przez niego umowy cesji oraz z art. 509 k.c. Zgodnie z normą zawartą w art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Z kolei norma zawarta w art. 510 § 1 k.c. stanowi, iż umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły.

Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności. Kwestionował natomiast wysokość wyliczonego przez powoda odszkodowania z tytułu szkody w pojeździe, związanego z kosztem naprawy pojazdu.

W spornym zakresie Sąd w całości oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony oraz na opinii biegłego sądowego Z. N. niekwestionowanej przez strony.

Niesporny w sprawie był fakt, że pozwany wypłacił poszkodowanemu kwotę 3.203,54 złotych. Według wyliczenia biegłego koszt zasadny do poniesienia przez poszkodowanego celem przywrócenia stanu pojazdu przed szkodą stanowi kwotę 6.471,01 złotych. Po rozszerzeniu powództwa (karta 111) powód dochodził od pozwanego kwoty

3.617,54 złotych stanowiących różnicę między kwotą wyliczoną przez biegłego a otrzymanym przez poszkodowanego odszkodowaniem powiększoną o koszty prywatnej ekspertyzy.

Biegły w swojej opinii wyjaśnił, że hipotetyczny, a jednocześnie konieczny, koszt naprawy pojazdu marki V. celem odtworzenia jego stanu sprzed spornego zdarzenia przy użyciu części oryginalnej sygnowanej znakiem producenta pojazdu wynosił 6.471,08 złotych. Biegły wyjaśnił również, że części nieoryginalne nie przywracają pojazdowi do stanu sprzed szkody przy ich użyciu. Biegły brał pod uwagę możliwość użycia niektórych części zamiennych (nieoryginalnych) co częściowo zmniejszyło koszty naprawy pojazdu. Biegły uwzględnił potrącenie wartości zderzaka tylnego.

W tym kontekście należy zwrócić uwagę na stanowisko wyrażone w orzeczeniu Sądu Najwyższego w sprawie II CNP 43/17 gdzie wskazano, że jeśli poszkodowany wykonuje naprawę wprawdzie tanim sposobem, ale niefachowo, to zachowuje on prawo do odszkodowania w wysokości profesjonalnej naprawy. Zwrócić też należy uwagę na poglądy Sądu Najwyższego w orzeczeniu w sprawie II CNP 41/17 gdzie wskazano, że jakkolwiek obowiązek ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej polega na zapłacie odszkodowania a więc spełnienia świadczenia pieniężnego (art. 822 § 1 k.c.) to jednak judykatura przyjmuje, że poszkodowany może według swojego wyboru żądać od ubezpieczyciela kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Tym samym art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę art. 363 § 1 k.c. w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji.

Stąd również nie miała znaczenia propozycja ubezpieczyciela naprawy pojazdu za jego pośrednictwem. Tym bardziej, że byłaby to naprawa według sposobu uwzględnionego w kosztorysie pozwanego, która, jak ustalono w niniejszym postępowaniu, nie przywróciłaby pojazdowi do stanu sprzed szkody.

Podstawą prawną orzeczenia o odsetkach od kwoty zasądzonej w pkt I stanowią normy zawarte w art. 481 § 1 k.c. i w art. 817 § 1 k.c. Zgodnie z normą zawartą w art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W zakresie żądania zapłaty kosztów kalkulacji (350 złotych) powództwo podlegało zasądzeniu. Zdaniem sądu były to koszty celowe. Potwierdza takie przyjęcie uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2019 roku w sprawie III CZP 68/18, którą sąd popiera w całości.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 100 k.p.c. Koszty poniesione przez powoda, który wygrał proces w całości to wynagrodzenie pełnomocnika – radcy prawnego w wysokości 900 złotych opłata od pozwu 100 złotych, opłata od pełnomocnictwa 17 złotych oraz koszt sporządzenia opinii przez biegłego w kwocie 258,20 złotych. Powód sprawę przegrał w całości, stąd zasądzone na jego rzecz od pozwanego koszty w pełnej wysokości.

Koszt opinii biegłego wyniósł 1.058,20 złotych, strony uiszczyły zaliczki po 800 złotych, do zwrotu na rzecz powoda wygrywającego sprawę pozostała kwota 541,80 złotych w myśl art. 84 ust. 1 w związku z art. 80 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych tytułem nadpłaconej zaliczki.

Wobec rozszerzenia powództwa w myśl art. 98 k.p.c. i art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, kwotę 181 złotych pobrano od pozwanego przegrywającego sprawę tytułem 5% opłaty od rozszerzonego powództwa, oraz tytułem zwrotu kosztów dojazdu świadka (karta 74).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

(...)

3. (...)